

Hồi 182

Dĩ độc công độc

Biên Hoang Tập.

Mộ Dung Chiến và Đồ Phụng Tam kéo nhau tới Thuyết Thư quán tìm Trác Cuồng Sinh, gã đang cùng Phương Hồng Sinh nghiên cứu tiết mục đêm nay có đầu đề là “Trừ Yêu ký”, đó chính là trò ruột của Phương Hồng Sinh đã giúp gã kiếm không ít ngân lượng, chương cuối cùng “Biên Hoang phục ma” đương nhiên là cao trào trong toàn bộ vở diễn do Phương Hồng Sinh hiện thân thuyết pháp, mỗi đêm đều thu hút không ít Hoang nhân tới chiếu cố.

Phương Hồng Sinh thấy hai người tới, biết bọn họ có chuyện cần bàn, khách sáo mấy câu rồi bỏ ra ngoài, trước khi đi còn báo với hai người gã đã mở một gian Tuần Bộ quán chuyên phục vụ tra án tìm người, xin hai người cố gắng giúp đỡ.

Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến nghe vậy nhìn nhau cười.

Trác Cuồng Sinh dẫn hai người vào quán, tự mình trèo lên chiếc ghế Thái sư giành cho diễn giả ở Thuyết Thư đài, hai người đánh kiếm chỗ ngồi ở hàng ghế khán giả đầu tiên.

Trác Cuồng Sinh nói: “Có chuyện gì vậy? Hy vọng không phải là tin xấu về Yến Phi. Ài! Mỗi ngày ta đều mong tin lành của ba người bọn họ để có thể góp sức giải cứu chủ tỳ Thiên Thiên, gì cũng hơn là uống công chờ đợi từng ngày”.

Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến nghe đến tên Kỷ Thiên Thiên đều lộ thần sắc ảm đạm, nếu được lựa chọn, hẳn bọn họ sẽ cùng đi với Yến Phi, tiếc là hai người đều không thể phân thân.

Mộ Dung Chiến gượng cười: “Không quan hệ gì với Thiên Thiên, con bà nó, Đồ đương già nói đi!”.

Đồ Phụng Tam hít sâu một hơi thở nói: “Tin từ Huỳnh Dương truyền về, đầu như Mộ Dung Thùy nghe tin Thiết Sĩ Tâm bị giết, Biên Hoang Tập lại trở về tay chúng ta liền nổi lời đình thề sẽ báo phục. Hiện tại đang điều binh khiển tướng muốn dùng binh lực áp đảo san bằng Biên Hoang Tập thành bình địa, lấy đó lập uy với thiên hạ, chứng minh rằng bất cứ người nào phản đối hẳn sẽ không có kết quả tốt lành”.

Trác Cuồng Sinh cười lạnh: “Tốt nhất là y đích thân dẫn quân đến, bọn ta càng thêm cơ hội”.

Mộ Dung Chiến nói: “Chuyện đó rất ít có khả năng, hiện tại Phù Kiên vừa bại vong, Mộ Dung Thùy tuyệt sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có để tiến nhập Quan Trung”.

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói: “Trước khi xác định được nguồn tin này là thực hay giả, chúng ta không nên tiết lộ phong thanh, chỉ giới hạn trong số người tham gia Chung lâu nghị hội, nếu không Biên Hoang Tập vừa hồi phục nguyên khí lại lập tức biến ra vùng đất hoang”.

Trác Cuồng Sinh nhú mày hỏi: “Nếu là Mộ Dung Thùy chủ động tung tin đồn này ra thì nên đối phó thế nào?”.

Đồ Phụng Tam cười: “Nói rất hay! Không cần biết thực giả gì, khi tin đồn truyền đến thì chính chúng ta đem truyền bá rộng rãi, rồi đặc biệt nhấn mạnh là Mộ Dung Thùy đang sa lầy trong vũng bùn không thể phân thân, chỉ có thể phái một đám binh tôm tướng cá tới làm cảnh thôi”.

Mộ Dung Chiến cười khen: “Đầu óc Đồ đương gia thật lạnh lẽo, vừa rồi còn nói không thể tiết lộ phong thanh, đột nhiên lại hóa thành chúng ta chủ động phát tán tin đồn”.

Trác Cuồng Sinh gật đầu: “Cái đồ kêu bằng dĩ độc công độc, đúng là cao minh, may mắn Hoang nhân bây giờ không còn là Hoang nhân hôm qua nữa, mà đã trải qua bao nhiêu sóng gió rồi”.

Mộ Dung Chiến nói: “Nhân thế ta còn có một kiến nghị là lợi dụng uy hiếp của Mộ Dung Thùy chấn chỉnh lại bộ đội liên hiệp, định kỳ diễn luyện, đã có thể an định lòng người, lại còn là bước chuẩn bị tốt để tương lai cứu Thiên Thiên”.

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười: “Thế mới là một người ít mưu, hai người nhiều kế, Biên Hoang Tập của chúng ta vẫn có nhiều hy vọng”.

Mộ Dung Chiến chợt thở dài.

Hai người vội hỏi duyên cớ.

Mộ Dung Chiến đáp: “Ta đang lo về quan hệ với Hô Lô Phương”.

Hai người đều biết Mộ Dung Chiến muốn ám chỉ một khi Phù Kiên chết đi, Khương tộc của Hô Lô Phương và Tiên Ti tộc của Mộ Dung Chiến khó còn giữ được hòa hoãn với nhau, từ chỗ hợp tác hóa thành đối địch, quan hệ giữa hai người sẽ trở nên phức tạp.

Trác Cuồng Sinh điềm đạm nói: “Đến hôm nay còn chưa tỉnh ngộ sao? Biên Hoang Tập nằm ngoài mọi chuyện đó, ai cũng phải tuân theo quy củ Biên Hoang Tập. Vì vậy Đồ đương gia mới có thể chung sống hòa bình với Văn Thanh tiểu thư, ở đây chỉ nói đến chuyện phát tài, mọi chuyện còn lại đều không cần bàn đến”.

Đồ Phụng Tam nói: “Có lẽ đã đến lúc tổ chức nghị hội lần thứ hai sau khi giải phóng Biên Hoang Tập rồi!”.

Hai người đều gật đầu đồng ý.

Trác Cuồng Sinh thở dài: “Hy vọng khi Yến Phi có tin lành truyền về, bọn ta đã chuẩn bị đâu ra đấy đi nghênh đón nữ hoàng sắc đẹp của chúng ta về”.

o0o

Cái bàn Lưu Dụ ngồi nằm ở một góc, mỹ nữ thân bĩ đối diện với gã, quay lưng lại các khách nhân khác, chỉ có Lưu Dụ mới thấy được dung mạo nàng thấp thoáng đằng sau tấm sa mỏng rủ xuống, quả là một tư vị đặc biệt khó nói.

Yến Phi ít khi nói với gã về những người và việc chàng đã gặp, bất quá vì nữ tử này có quan hệ với Thiên Địa bội từng lọt vào tay hai người nên đã đem chuyện hai lần cùng nàng ta tiếp xúc tường thuật lại tỉ mỉ, khiến Lưu Dụ có cảm giác quen thuộc, mặc dù đây là lần đầu tiên họ gặp nhau.

So với Kỷ Thiên Thiên, nàng ta có một vẻ mỹ lệ khác hẳn, tựa như cái đẹp thuộc về đêm đen không thích hợp để xuất hiện giữa ban ngày.

Cặp mắt huyền bí sâu thẳm của An Ngọc Tình từ dưới chiếc mũ trùm dăm dăm nhìn gã.

Lưu Dụ nói: “An tiểu thư!”.

An Ngọc Tình hơi khấn trương hỏi: “Là Yến Phi nói với người ư?”.

Lưu Dụ gật đầu, hỏi ngược lại: “An tiểu thư tìm được ta ở đây hẳn đã tốn chút công sức, dám hỏi chuyện gì khiến người đại giá quang lâm như vậy?”.

Mối xúc động lúc mới gặp gỡ vị mỹ nữ này lắng đi, đầu óc Lưu Dụ trở lại linh hoạt như bình thời, nghĩ rằng đối phương không quen biết mình muốn tìm được đến đây đương nhiên phải một phen công phu hỏi han tìm kiếm đợi chờ đâu đó mới có thể gặp đúng mình ở đây, vì thế mới hỏi vậy.

An Ngọc Tình bình tĩnh đáp: “Ta ở Kiến Khang đã nhìn thấy người từ đằng xa cùng đi với Tạ Huyền và Yến Phi, lần này đến Quảng Lăng là muốn cảnh cáo người, Nhậm Thanh Thị đã đến Quảng Lăng, rất nhiều khả năng giết người để diệt khẩu, người cần thận trọng”.

Lưu Dụ thầm kêu khổ, biết rằng vì quan hệ mờ ám với Nhậm Thanh Thị mà vô cớ bị cuốn vào chuyện tranh đoạt ngọc bội giữa các đại hệ phái Đạo gia, mà bản thân cũng buộc phải đối trá hộ cho Nhậm Thanh Thị, nếu tương lai An Ngọc Tình phát giác mình không thành thực sẽ nghĩ thế nào?

An Ngọc Tình nói: “Ta từ Kiến Khang truy đến Quảng Lăng, trên đường hai lần giao thủ đều bị ả dùng giáo kế thoát thân. Tiêu Dao ma công của ả đang không ngừng tinh tiến, bằng vào tư chất thiên bẩm của ả sẽ có ngày vượt hẳn Nhậm Dao, người tuyệt không thể coi thường chuyện đó, bằng không tất sẽ thiệt thời lớn đồ”.

Lưu Dụ chợt động tâm hỏi: “Thiên bội và Địa bội phải chăng đang trong tay An tiểu thư, chỉ còn thiếu Tâm bội?”.

Đó là một suy đoán hợp tình hợp lý, ngày nọ ở hẻm Ô Y, An Ngọc Tình đã biểu thị với Yến Phi không hứng thú đối với Thiên Địa lưỡng bội, cách giải thích duy nhất là lưỡng bội đã rơi vào tay hai cha con họ từ trước, mà chính là do phụ thân An Thế Thanh của nàng ta đoạt lấy từ trong tay gã và Yến Phi.

An Ngọc Tình bực dọc nói: “Về chuyện này người chớ nên biết làm gì, nếu không sẽ rước lấy họa sát thân đó. Thật kỳ quái! Vì sao người không coi Nhậm Thanh Thị ra gì? Người biết vì chuyện gì mà ả tới Quảng Lăng không?”.

Lưu Dụ vốn đã tức giận vì giọng điệu uy hiếp của An Ngọc Tình, tiếp đó lại ngẫm thất kinh, nữ nhân này thật thông minh tài trí không thể coi thường được, chỉ một chút sơ sẩy là sẽ bị nàng ta khám phá tâm sự. Đồng thời ngấm ngấm cảm thấy Nhậm Thanh Thị đến Quảng Lăng không đơn giản là để hiến thân cho mình hay để liên lạc, mà là không còn đường nào khác đành phải đến đây. Nhậm Thanh Thị đương nhiên không sợ An Ngọc Tình đến như thế, có lẽ là do An Thế Thanh tự thân xuất mã mới khiến Nhậm Thanh Thị không thể không trốn đông tránh tây như vậy. Nghĩ đến quỷ diện quái nhân ngày nọ có khi có thể là An Thế Thanh, bất giác cảm thấy rùng mình.

Lưu Dụ thở dài: “Thật không dám giấu, ngày nọ ở Biên Hoang ta bị Nhậm Dao, Nhậm Thanh Thị và Vương Quốc Bảo mấy người truy sát, chính trong trận này Nhậm Dao bị Tôn Ân đột kích táng mạng. Sau đấy Tôn Ân quay sang đuổi theo ta, Nhậm Thanh Thị liền thủ với ta chống lại Tôn Ân, ta lại còn nhờ vào khoái thuyền của ả trốn

thoát ma trảo của Tôn Ân, vì vậy ta cho rằng ả không có hứng thú giết ta. Đại địch hàng đầu của ả bây giờ là Tôn Ân, đối với những người khác không thêm quan tâm nữa”.

An Ngọc Tình nói: “Ta cũng có nghe nói chuyện này nhưng chỉ không rõ ràng đến thế thôi. Nếu Nhậm Thanh Thị đến Quảng Lăng, chắc sẽ lên đến tìm người chứ?”.

Lưu Dụ bất lực gật đầu: “Rất nhiều khả năng, hiện tại ả là chiến hữu cùng ta kẻ vai tác chiến đối phó Tôn Ân. Ài! Ta có một đề nghị, nếu ta có thể khuyên ả ta giao Thiên Tâm bội ra, liệu có kết liễu được ân oán giữa tiểu thư và Nhậm Thanh Thị không?”.

An Ngọc Tình bình tĩnh chăm chú nhìn gã qua tấm sa mỏng, lát sau mới nói: “Ta khuyên người chớ phí lời, đừng có tin ả. Ta ghi nhận hảo ý của người, Ngọc bội dính dáng đến một bí mật lưu truyền thiên cổ của Đạo môn, chỉ cần hiểu biết bí mật này là đủ để người rước họa sát thân, Lưu huynh biết phải làm sao rồi”.

Nói xong nhẹ gót bỏ đi, để lại Lưu Dụ toàn thân ớn lạnh nhìn theo hình bóng quyến rũ biến mất ngoài cửa.

oOo

Yến Phi dừng lại.

Ba người cũng dừng lại theo, biết là đã rơi vào trùng vây của địch.

Thác Bạt Biểu hậm hực nói: “Chắc chắn là Mộ Dung Tường mới lợi hại như vậy, dù bọn ta dùng thủ đoạn gì cũng không thể thoát được tay chúng”.

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa tái mặt, bằng lực lượng bốn người bọn họ, thậm chí có thêm vài cao thủ cỡ Yến Phi, cũng vô pháp ứng phó với hơn ngàn kỵ binh Mộ Dung Tiên ty tinh nhuệ.

Yến Phi trầm giọng nói: “Ta sẽ tìm cách dẫn dụ địch nhân bỏ đi”.

Thác Bạt Biểu lắc đầu: “Vô ích, Mộ Dung Tường tinh minh lại biết rõ chúng ta có bốn người sẽ không trúng kế, chỉ phân ra vài trăm người đủ để giết chết người. Đã phải chết thì cùng chết với nhau đi!”.

Yến Phi trở một đỉnh cao ở phía bên trái nói: “Chúng ta tới đó, địa thế ở đây đối phó với chiến thuật xung kích của địch dễ hơn”.

Chợt phía sau tiếng vó ngựa vang dội, mau chóng tiến lại gần.

Yến Phi nhảy lên ngựa hét to: “Lên ngựa!”.

Ba người vội vã lên ngựa cùng Yến Phi phóng như điên về phía đỉnh núi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>